

Helena

Penso i respiro la irrealitat que m'envolta els sentits en la fosca de la cel·la. De la cel·la immunda, del crepitar de gotes xipollejant, de la pedra freda i humida com el desglaç. A cada hora sento l'esclat llunyà dels fusells com pluja caient durant el son, com campanes indefugibles, i, Helena, en tu trio els meus últims pensaments. En tu congrio tot el dolor i joia de la meva ànima al caire de l'abisme. A cada minut sento l'esclat llunyà dels fusells, precedit de les passes tosques i fondes en el passadís que no veig, l'auguri fatal d'una porta que s'obre i es tanca, el dringar d'unes cadenes. Ritual sempre sense veus, sempre llunyà però cada vegada més a prop, i més a prop de tu em sento, Helena, cada vegada que invoco el teu nom i m'ocupa tota la raó, i tot ho envolta i m'envoltes tu. De nou sento la porta d'una cel·la propera i unes passes fantasmals, i sé que ara vindran els fusells, l'esclat de l'infern dels fusells, però tornes a mi, Helena, i et veig a tu; que duies els ulls marrons i t'era igual què passés a fora que sempre caminaves exhibint aquell encís lacònic i silenciós. Et veig a tu i veig mirades ingènues sota l'aixopluc d'un pàrquing una tarda de pluja enmig de crits, baralles i riures d'una desena d'adolescents que han decidit trobar-se encara que ploqui, que res no els atura. Els joves valents que tots hem volgut ser alguna vegada. I tu al mig, amb els cabells xops i recollits enrere, enxampada per la pluja de primavera caient acarnissada del cel. I ara et cerco a les cantonades en carn viva de la pedra negra d'aquesta cambra. Arriba un nou esclat dels fusells i sé que a cada retronny el que pertoca a mi és més a prop, i voldria resar però només a tu, i així ho faig, i aquestes són les meves paraules rituals que t'invoquen aquí dins, llum blanca al mig de la nit. I em veig parlant-te per primera vegada, amb una música eixordadora sonant, al cor d'una nit jove i brillant. T'ofereixo una cigarreta, i tu em mires encuriosida, gairebé divertida. I em dius que sí. Dus unes sabates negres de cuir i uns mitjons de ratlles blanques i vermelles. Blanques i vermelles. Helena, congrio en el teu nom tot el meu esperit i ara més que mai, perquè sento unes noves passes aquesta vegada més a prop, i

et penso, i ressegueixo els contorns del teu nom com un símbol, i sento el cúmul de les hores i els segles amb tu arremolinant-se al meu ventre. Fins que les passes s'aturen i sento una porta grinyolar, i entenc que no és la meva, sinó la de la cel·la del costat. Enmig de la foscor més absoluta torno a viure i em sé més teu que mai, Helena, i em somrius per primera vegada. Cauen raigs de sol a les nostres pells blanques de principi d'estiu i et veig a la sortida d'un institut, i et vinc a saludar. I et faig una broma, i sento que el món s'atura quan veig que t'he fet riure, i em sento com si fos la primera vegada que he sentit una rialla. I dus unes arracades brillants, i les primeres pigues ja et neixen sota el sol de juny. Però de nou els fusells esclaten en un tro vermell embriagador i torno a la cel·la i sento un terror més punxegut que mai escampant-se'm per la sang, i se'm gronxa ventre endins mentre intento agafar forces per pensar-te un cop més, Helena, per sentir-te aquí. I, amb el final abraonant-se'm al damunt, ens veig una nit d'agost pels carrers buits d'una ciutat escenari. Tentinejant sabedors del món a les nostres mans. I ens aturem i em sento el cor a punt d'explotar, i m'agafes el rostre amb tota la delicadesa del món i ens fem un petó. Dus un jersei de llana negra i els ulls més marrons que mai. I les passes ja venen i demano perdó al cel o a qui em pugui escoltar, o a tu, Helena, per no haver estat prou fort, i continuo buscant la teva pell per totes bandes quan sento la clau rogallosa furgant el pany de la cel·la. En algun lloc, tal volta, cauen llamps, i en algun altre cauen riuades de pluja cap a les goles dels congostos; aquí, al pati on m'han dut aquests homes sense rostre, tan sols es veu un tros de cel crepitant violat per l'última albada. Quan et vaig dir que t'estimava, Helena, era negra i blava matinada. A una festa no sé de qui, en un poble no sé on. Hi ha dues cadires metàl·liques antigues al costat d'una piscina buida. La conversa ens balanceja com un onatge tranquil, i les vides al nostre davant són eternes. I les paraules i el cor m'hi porten, Helena, i t'ho dic, amb la veu tremolosa. I tu somrius com mai no he vist somriure a ningú més i em dius que tu també. I ens quedem així, mirant al no-res, feliços fins al moll de l'os. Dus un anell platejat al dit cor

de la mà dreta, i centelleja cada vegada que t'acostes el cigarret a la boca. I la llum del món retrocedeix i només quedes tu, Helena, i aquell centelleig que ara és un esclat de llum al meu davant, i atenyo a sentir la descàrrega dels fusells, i després ja soc tot teu. I s'acaba tot i tot comença, i les paraules i les pells ja no són res, ni les vesprades, ni l'herba naixent a les esquerdes d'aquest asfalt, ni els dies caient en remolí entre els meus dits. I tot això ja no és res i tot ets tu. I, per fi, jo soc tu.